

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 501/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Janou Briškovou Dominovou, Advokátska kancelária, Kukučínova 8, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 116/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 116/2012.

2. Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«... Dňa 19.07.2012 podali sťažovatelia na Okresnom súde Piešťany Žalobu o určenie vlastníckeho práva (ďalej len „Žaloba“). V Žalobe boli riadne označení nielen všetci žalobcovia (sťažovatelia), ale taktiež aj všetci žalovaní a zároveň boli pripojené všetky žalobcami označené dôkazy.

Následne dňa 09.11.2012 podali sťažovatelia na príslušný Okresný súd Piešťany Návrh na vstup účastníkov do konania na strane žalovaných, Zaslание listinných dôkazov, nakoľko po podaní Žaloby z vlastnej vyhládávacej činnosti zistili, že niektorí zo žalovaných zomreli, a preto zmenili okruh žalovaných, pričom súdu zároveň k uvedenému doložili aj príslušné rozhodnutia vydané v dedičských konaniach po týchto zomrelých.

Následne dňa 25.02.2013 doložili sťažovatelia príslušnému súdu ďalšie listiny preukazujúce pasívnu legitimáciu navrhnutých žalovaných v konaní, pričom zároveň súd požiadali o urýchlené konanie vo veci, nakoľko od podania žaloby uplynulo v tom čase už viac ako 7 mesiacov, ako aj vzhľadom na vysoký vek a zlý zdravotný stav viacerých účastníkov konania.

Nakoľko Okresný súd Piešťany od podania Žaloby ani po uplynutí viac ako dva a pol roka vo veci nekonal a nenariadil pojednávanie, a to ani napriek urgencii zo strany

žalobcov, podali žalobcovia dňa 23.02.2015 Sťažnosť žalobcov na postup Okresného súdu Piešťany, ktorým spôsobuje zbytočné prietahy v konaní (ďalej len „sťažnosť 1“).

Následne dňa 30.03.2015 bolo sťažovateľom doručené Upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti, v ktorom predsedníčka súdu [REDAKOVANÉ] uviedla, že za účelom prešetrenia sťažnosti nahliadla do príslušného súdneho spisu, a tiež si vyžiadala vyjadrenie zákonnej sudkyne. Ďalej uviedla, že dlhšie časové intervaly medzi jednotlivými úkonmi súdu sú spôsobené objektívnymi okolnosťami ako je neúmerná zaťaženosť tunajšieho súdu, pričom vzhľadom na uvedené posúdila sťažnosť ako čiastočne opodstatnenú, pričom predsedníčka vo veci neprijala žiadne opatrenia. (...)

Vzhľadom na vyššie uvedené, keď súd následne ani po viac ako troch rokoch, napriek urgenciám a sťažnosti na postup súdu zo strany žalobcov, nepostupoval vo veci riadne a bez prietahov, dňa 05.11.2015 podali žalobcovia Opätovnú sťažnosť žalobcov na postup Okresného súdu Piešťany, ktorým spôsobuje zbytočné prietahy v konaní (ďalej len „sťažnosť 2“).

Dňa 04.12.2015 bolo právnej zástupkyňi žalobcov doručené Upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti, v ktorom predsedníčka súdu opätovne uznala sťažnosť žalobcov za z časti opodstatnenú, nakoľko medzi jednotlivými úkonmi súdu sú dlhšie časové intervaly. Predsedníčka iné opatrenia vo veci opätovne nevykonala.

V súvislosti s vyššie uvedeným sú sťažovatelia toho názoru, že ich sťažnosti neboli riadne vybavené, nakoľko sa v upovedomeniach opätovne uvádza, že sú z časti opodstatnené (čiastočne opodstatnené), pričom zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov takýto termín nepozná. Bez konštatovania dôvodnosti, resp. bezdôvodnosti sťažnosti a bez prijatia potrebných opatrení nepovažujeme konanie predsedníčky súdu za riadne vybavenia sťažností, a preto dňa 16.12.2015 bola na Krajský súd v Trnave podaná Žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti (ďalej len „Žiadosť“).

Dňa 14.01.2016 bola právnej zástupkyňi žalobcov doručená Odpoveď na Žiadosť od predsedu Krajského súdu v Trnave [REDAKOVANÉ] (ďalej len „Odpoveď“).

Z obsahu Odpovede vyplýva, že po podaní Žaloby dňa 19.07.2012 vyššia súdna úradníčka dala dňa 24.07.2012 úpravu na doručenie návrhu a príloh. Uvedená úprava bola kanceláriou realizovaná až 22.10.2012, čo je prakticky 3 mesiace od úpravy a už len túto

skutočnosť treba považovať za zbytočný prieťah v konaní. Od októbra 2012 do júna 2013 nebol urobený zo strany súdu žiadny úkon, t. j. 7 mesiacov. Posledným úkonom v roku 2013 bola úprava pre kanceláriu [REDAKOVANÉ] za účelom zaslania obsahu zásielky z č. l. 103 na adresu uvedenú na č. l. 104, a to dňa 04.06.2013 a následne ďalší úkon súdu bol až 08.08.2014, t. j. po 14 mesiacoch, keď sudkyňa 08.08.2014 predložila vec VSÚ na preverenie doručenia Žaloby všetkým odporcom s výzvou či súhlasia so spoločným zástupcom.

Predseda Krajského súdu v Trnave ďalej vo svojej odpovedi uviedol, že aj napriek tomu, že ide o veľa účastníkov, je potrebné dať za pravdu právnej zástupkyňi žalobcov, že doba 3 roky, kde stále prebiehajú len procesné úkony s doručovaním a ustálením účastníkov konania, je prídlhá, a z chronológie úkonom okresného súdu je zrejmé, že súd ani nekonal plynulo, keď napr. nekonal od 04.06.2013 do 08.08.2014 prakticky 14 mesiacov. S predmetnou Odpoveďou sa v celom rozsahu stotožňujeme. (...)

Vzhľadom na vyššie uvedené sa sťažovatelia dôvodne domnievajú, že postupom Okresného súdu Piešťany bolo porušené ich základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj ich právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, na ktorý nadväzuje zákonná úprava § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. (...)

Vzhľadom na celkovú dĺžku predmetného konania vedeného pred Okresným súdom Piešťany s poukazom na skutočnosť, že nejde o vec po skutkovej či právnej stránke zložitú, domáhajú sa sťažovatelia primeraného finančného zadosťučinenia, a to každý v rozsahu 300,- € (slovom: tristo eur).

Sťažovatelia sa primeraného finančného zadosťučinenia domáhajú najmä z dôvodu, že konaním, resp. nekonaním zo strany Okresného súdu Piešťany sa dlhodobo, už viac ako tri a pol roka, nachádzajú v stave právnej neistoty, pričom tento stav nepriaznivo vplyva na ich vzájomné vzťahy ako podielových spoluvlastníkov nehnuteľností, keďže napriek snahe sťažovateľov do dnešného dna nebolo pre zbytočné prieťahy podielové spoluvlastníctvo vypořiadané.

V súlade s vyššie uvedeným navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal tento náález:

1. Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/116/2012 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Piešťany sa v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/116/2012 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľom sa priznáva každému primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- € (slovom: tristo eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 1018,16 € (slovom: jedentisícosemnaásť eur šestnaásť centov) na účet ich právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. (...)»

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

5. Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 116/2012.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

7. Vychádzajúc zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zapožičaného spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 116/2012 ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie sa začalo doručením žalobného návrhu okresnému súdu 19. júla 2012 a 17. januára 2017 bol uznesením okresného súdu č. k. 5 C 116/2012-187 schválený súdny zmier.

8. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že „Okresný súd Piešťany uznesením č. k. 5 C 116/2012-187, ktoré bolo vyhlásené na pojednávaní 19. januára 2017, schválil zmier medzi stranami sporu, žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania a žalobcovi vrátil súdny poplatok (pozri opravné uznesenie č. k. 5 C 116/2012-203)“. Sťažovatelia doručili predmetnú sťažnosť ústavnému súdu 19. februára 2017.

9. Ako už bolo uvedené, podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

10. Ústavný súd poznamenáva, že účastníci konania uzavretím súdneho zmiernu uplatnia svoje ústavné právo na autonómiu vôle strán, a ak je návrh na uzavretie súdneho zmiernu v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 148 Civilného súdneho

poriadku), súd nemá inú zákonnú možnosť, než súdny zmier schváliť (mutatis mutandis I. ÚS 59/00). Podľa názoru ústavného súdu sa takýmto procesným úkonom účastníkov konania v zásade mení aj záujem o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa účastníci nachádzali počas súdneho konania pred týmto procesným úkonom. Je síce pravdou, že právnou istotu vytvára až právoplatné rozhodnutie súdu, avšak v tomto prípade rozhodnutie o uzavretí zmiery bolo schválené 17. januára 2017 a verejne vyhlásené na pojednávaní 19. januára 2017. Sťažovatelia sa napriek tomu na ústavný súd obrátili so svojou sťažnosťou až podaním zo 16. februára 2017, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý označili za účastníka konania, už netrvalo a konanie o ich sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovatelia sa v predmetnej veci domáhali ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práv už netrvalo, a teda bola odstránená ich právna neistota, ich sťažnosť bolo treba odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd zistil, že hoci v danej veci nebol postup okresného súdu pred schválením súdneho zmiery bez prieťahov, nemožno ho s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a účel základného práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru považovať bez ďalšieho za porušenie označených práv sťažovateľov.

2. Napadnuté konanie „o určenie vlastníctva“, v ktorom 7 žalobcov (sťažovatelia) žalovalo 26 žalovaných, trvalo pred okresným súdom štyri a pol roka. Vzhľadom na počet účastníkov konania vec vykazuje skutkovo určitú mieru zložitosti, keďže žalobu bolo treba upresňovať, pretože došlo k úmrtiam účastníkov konania už aj pred podaním žaloby, ale aj po podaní žalobného návrhu (napr. Patta proti Českej republike, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 12605/02).

Počas napadnutého konania vyšlo najavo, že žalovaná v 17. rade () a žalovaná v 25. rade () zomreli ešte pred začatím konania, preto musel okresný súd proti nim konanie zastaviť a pripustiť do konania dedičov. Neskôr v priebehu konania zomrela žalovaná v 26. rade (), rovnako sa musel upraviť okruh dedičov a pokračovalo sa dedičom poručiťky po vydaní osvedčenia o dedičstve (sp. zn. 6 D 161/2015 z 2. decembra 2015.). Pre uvedené skutočnosti sa napadnuté konanie predĺžilo, avšak ústavný súd tieto skutočnosti nemohol pripísať na vrub okresnému súdu, pretože sa odstraňovali vady žalobného návrhu, a to bolo tiež dôvodom, prečo sa viac rokov vykonávali iba procesné úkony v napadnutom konaní.

13. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

14. Z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia pred jej podaním opakovane využili možnosť postupu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a podal sťažnosť na priet'ahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mali sťažovatelia právo podľa citovaného zákonného ustanovenia zákona o súdoch,

sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavil ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mali k dispozícii a úspešne ho aj využili ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Po prešetrení vybavenia sťažnosti predsedom Krajského súdu v Trnave z 8. januára 2016, ktorý uznal dôvodnosť sťažnosti, okresný súd už plynulo vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci a napokon 17. januára 2017 bol schválený súdny zmier, ktorý aj nadobudol právoplatnosť, hoci je fakt, že okresný súd schválený zmier musel ešte upresniť opravným uznesením okresného súdu č. k. 5 C 116/2012-203.

Skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prietahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08).

Postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol bez prietahov (čomu nasvedčuje aj odpoveď predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 738/15 z 8. januára 2016), avšak po využití účinných prostriedkov nápravy sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017